

ΕΤΟΣ 56ον

3 Αυγούστου 2008

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 31 (2879)

ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΧΑΡΗ

Όταν ένας εκατόνταρχος, αξιωματικός δηλαδή του ρωμαϊκού στρατού που είχε στις διαταγές του εκατό στρατιώτες, πήγε να παρακαλέσει τον Ίησού Χριστό να θεραπεύσει τον παράλυτο δούλο του, πήρε την απάντηση· «πήγαινε, κι ἄς γίνει αυτό που πίστευες» (Ματθ. 8, 13). Καί στους δύο τυφλούς τῆς σημερινῆς περικοπῆς, πού ζητοῦσαν ἐναγώνια τό φῶς τους, ὁ Θεάνθρωπος τό ἴδιο ἐπαναλαμβάνει, «ὅπως τό πιστεύετε νά σᾶς γίνει»!

Στίς δύο παραπάνω περιπτώσεις, ἀλλά καί σέ ὅλες τίς ἀλλῆς τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἡ θεραπεία εἶναι ἀνάλογη μέ τήν πίστη εἴτε τοῦ ἀρρώστου εἴτε τῶν ἀνθρώπων πού τόν συνοδεύουν καί ζητοῦν τή θεία χάρη. Αυτό συμβαίνει σέ ὅλες τίς σχέσεις ἀνάμεσα στόν Θεό καί τόν ἄνθρωπο μέ κορυφαῖο τό γεγονός τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ σωτηρία εἶναι ἔργο συνεργασίας

Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι γενικά ἔργο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Εἰδικά ὅμως εἶναι κυρίως ἔργο τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ, συνάμα τῆς ἀγάπης - εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ - Πατέρα καί τῆς χάρης καί ἐνέργειας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἔτσι ἡ ἀπολύτρωση προσφέρεται μέν ἀπό τόν Ίησού Χριστό, ἀλλά αὐτή ὅμως πρέπει νά γίνει ἀποδεκτή ἀπό τόν ἄνθρωπο. Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀποτέλεσμα δύο παραγόντων, τοῦ θείου καί τοῦ ἀνθρώπινου, δηλαδή τῆς χάρης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τῆς ἐλευθέρης ἀνθρώπινης συνέργιας.

«Ὁ Θεός θέλει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νά σωθοῦν» (Α΄ Τιμ. 2,4), γι' αὐτό καί ὅλους τούς καλεῖ στόν φωτισμό, στή μετάνοια. Γιά νά σωθοῦν ὅμως θά πρέπει ἐλεύθερα νά συγκατατεθοῦν· νά ὀρθοτομοῦν στήν πίστη καί νά πράττουν ἀγαθά ἔργα ἢ, ὅπως λῆει ὁ ἀπόστολος Παῦλος θαυμάσια, ἡ σωτηρία εἶναι «ἡ πίστη στόν Χριστό, πού ἐκδηλώνεται ἔμπρακτα μέ ἀγάπη» (Γαλ. 5,6).

Θά λέγαμε πῶς σέ κάθε περίπτωση ὅσοι θέλουν νά σωθοῦν, σώζονται, διότι κατά κάποιο τρόπο δεσμεύεται ἡ θέληση τοῦ Θεοῦ ἀπό τήν ἐπίμονη ζήτηση

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. θ' 27-35)

Ὁ Χριστός θεραπεύει κάθε ἀσθένεια

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγοντι τῷ Ἰησοῦ, ἠκολούθησαν αὐτῷ δύο τυφλοί, κραζόντες, καὶ λέγοντες· Ἐλέησον ἡμᾶς, Υἱὲ Δαυῖδ. Ἐλθόντι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, προσήλθον αὐτῷ οἱ τυφλοί, καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Πιστεύετε, ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; Λέγουσιν αὐτῷ· Ναί, Κύριε. Τότε ἤψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, λέγων· Κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν, γενηθήτω ὑμῖν. Καὶ ἀνεψήθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί· καὶ ἐνεβρομήσατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· Ὅρατε μηδεὶς γινωσκέτω. Οἱ δὲ, ἐξελθόντες, διεφήμισαν αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ γῆ ἐκείνῃ. Αὐτῶν δὲ ἐξερχομένων, ἰδοὺ, προσήνεγκαν αὐτῷ ἄνθρωπον κωφόν, δαιμονιζόμενον. Καὶ ἐκβληθέντος τοῦ δαιμονίου, ἐλάλησεν ὁ κωφός· καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι, λέγοντες· Ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραὴλ. Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγον· Ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια. Καὶ περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κώμας, διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, καὶ κηρύσσων τὸ Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος ζητάει ἐλευθερία τῆ σωτηρία του καὶ ὁ Θεὸς ἀπλόχερα τοῦ τὴν προσφέρει. Σὲ κείνους ὅμως πού δέν ἐπιθυμοῦν τῆ σωτηρία καὶ ζοῦν μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό, τί γίνεται; Ὁ Θεὸς δέν ἀπαντᾷ ἀμέσως. Μακροθυμεῖ, ἀνέχεται, καθλώντας καὶ μέ τὸν τρόπο αὐτὸ στή σωτηρία, στήν κοινωνία μαζί Του. Δέν ἀπαντᾷ ἀμέσως, περιμένει θαυμάζοντας τὴν ἀνθρώπινη ἀπιστία καὶ τὴ μὴ ἀποδοχὴ τῆς θεομηνυτῆς διδασκαλίας. Καὶ ἔκει δέν θαυματουργεῖ. Ἡ ἀπιστία ἀναστέλλει κι αὐτὴ τὴ δύναμη τῆς θείας ἀγάπης! (Μάρκ. 6,5-6).

Ὁ Θεὸς χαρίζει, ὁ ἄνθρωπος παίρνει καὶ διατηρεῖ

Ἔτσι βλέπει ἡ πατερικὴ σκέψη τὴ συνέργεια Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου στό γεγονός τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας μας. Κανένας δέν σώζεται χωρὶς τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴ δική του δύναμη. Ἡ θεία χάρη, θά λέγαμε, εἶναι ἡ κινήτρια δύναμη, πού ὄχι μόνο παρακινεῖ τὸν ἄνθρωπο νά ξεκινήσει τὸν ὠραῖο πνευματικὸ ἀγῶνα γιὰ τὴ σωτηρία του, ἀλλὰ καὶ ἀσταμάτητα προωθεῖ πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὸν συνοδεύει μέχρι τὸ τέλος. Μέχρι δηλαδή ὁ ἄνθρωπος νά σωθεῖ, νά γίνεи τέλειος στό ἀνθρώπινα δυνατό καὶ νά εἶναι ἔτσι «κατάλληλος γιὰ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. 9,62).

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ὑπογραμμίζει πὼς ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ προσφέρεται ἀδιάκριτα πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους γενικά, ἄσχετα ἂν εἶναι Ἰουδαῖοι, Ἑλληνας, ἐλεύθεροι, δοῦλοι ἢ ἁμαρτωλοί. Αὐτὸ σημαίνει πὼς δέν συντρίβει τὴν ἀνθρώπινη ἐλευθερία· χάρη Θεοῦ καὶ ἀνθρώπινη βούληση συνεργαζόμενες ὁδηγοῦν στό κατά Θεὸν εὐλογημένο ἀποτέλεσμα.

Καὶ τὰ δύο τὰ ἔχουμε ἀνάγκη, ἴσως πάλι ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἂν θέλομε μὲ ἀκρίβεια νά φθάσουμε στό λιμάνι τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ προσοχὴ βεβαίως στόν

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ἐπροχώρησε ὁ Ἰησοῦς καὶ τὸν ἀκολούθησαν δύο τυφλοὶ, οἱ ὁποῖοι ἐφώναζαν, «Ἐλέσέ μας, υἱέ τοῦ Δαυῖδ». Μόλις δέ ἐφθασε εἰς τὸ σπίτι, ἤλθαν εἰς αὐτόν οἱ τυφλοὶ καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς λέγει, «Πιστεῦετε ὅτι ἔχω τὴν δύναμιν νὰ κάνω αὐτὸ πού ζητᾶτε;». Λέγουν εἰς αὐτόν, «Ναί, Κύριε». Τότε ἄγγιξε τὰ μάτια τους καὶ εἶπε, «Σύμφωνα μέ τὴν πίστιν σας, ἄς γίνῃ». Καὶ ἄνοιξαν τὰ μάτια τους καὶ εἰς αὐστηρόν τόνον τοὺς παρήγγειλε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε, «Προσέχετε, κανεῖς νὰ μὴ τὸ μάθῃ». Αὐτοὶ ὁμως μόλις ἐβῆκαν, τὸν διεφώνησαν εἰς ὅλην τὴν χώραν ἐκείνην. Ἐνῶ αὐτοὶ ἐβγαίνουν, τοῦ ἔφεραν ἕναν ἄνθρωπον βωβὸν δαιμονισμένον. Καὶ ἀφοῦ τὸ δαιμόνιον ἐκδιώχτηκε, ἐμίλησε ὁ βωβός. Καὶ ἐθαύμασε ὁ κόσμος καὶ ἔλεγεν, «Τέτοια πράγματα δέν ἐφάνησαν ποτέ εἰς τὸ Ἰσραὴλ». Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγαν, «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχοντος τῶν δαιμονίων βγάζει τὰ δαιμόνια». Καὶ περιήρχετο ὁ Ἰησοῦς ὅλας τὰς πόλεις καὶ τὰ χωριά καὶ ἐδίδασκε εἰς τὰς συναγωγὰς των καὶ ἐκήρυττε τὸ εὐαγγέλιον περὶ τῆς βασιλείας καὶ ἐθεράπευε κάθε ἀσθενεῖαν καὶ κάθε ἀδυναμίαν τοῦ λαοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

διάβολο, γιατί ἐκεῖ πού πάει νὰ γίνεῖ κάτι καλὸ γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἐκεῖ ὁ μισόκαλος στήνει τίς πολημιστρες του. Πολημάει νὰ χάσει ὁ ἄνθρωπος τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, νὰ χάσει τὴ σωτηρία, νὰ πέσει καὶ νὰ γίνεῖ δοῦλος του.

Προσοχὴ στοὺς στόχους μας

Οἱ δύο τυφλοὶ τῆς σημερινῆς περικοπῆς θεραπεύθηκαν, γιατί ἡ πίστη τους ἦταν ἀκλόνητη στὸν Ἰησοῦ Χριστό. Ἐὰν καὶ τυφλοὶ, ἡ πίστη τους ἦταν ἡ πνευματικὴ τους ὄραση καὶ δύναμη πού τοὺς ὁδήγησε στὸν Θεάνθρωπο. Ἦθελαν τὴ θεραπεία τους, πίστευαν στὸν Κύριο καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Γέμισε φῶς ἡ ζωὴ τους στό ἐξῆς!

Τί σημαίνει αὐτὸ γιὰ μᾶς; Ἐπιθυμοῦμε τὴν πνευματικὴ τελειότητα ἀπὸ τὴν καρδιά μας καὶ ὄχι κατ' ἐπίφαση; Ἐὰς ταπεινωθοῦμε πρῶτα, γιατί ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀντιπαθεῖ τοὺς ὑψηλόφρονες, στοὺς δὲ ταπεινοὺς δίνει τὴ χάρη (Ἰακ. 4,6). Μετὰ ἄς ψάξουμε σχολαστικὰ νὰ μετρήσουμε τὴν πνευματικὴ μας φτώχεια, νὰ δοῦμε τίς προσωπικὲς ἀδυναμίες μας. Καὶ ὄχι μόνο! Ἀλλὰ νὰ τίς ἀφήσουμε στά πόδια τοῦ Κυρίου μας μέ τὸ μυστήριον τῆς ἱερῆς ἐξομολόγησιν. Καὶ τότε εἴμαστε ἔτοιμοι γιὰ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ· αὐτὴ ἀναπαύεται μόνο στίς ταπεινὲς καὶ καθαρὲς καρδιές. Καρδιές πού τίς μεταβάλλει στή συνέχεια σὲ πνευματικὴ κατοικία τοῦ Θεοῦ (Ἐφεσ. 2,22).

Εἶθε ἡ πίστη μας νὰ εἶναι πάντοτε ζέουσα καὶ τὰ ἔργα μας θεάρεστα, γιὰ νὰ προσελκύουμε «τὴ σωτήρια χάρη» τοῦ Θεοῦ (Τίτ. 2,11), πού θὰ εἶναι γιὰ μᾶς στό παρόν φῶς ὀρθοδοξίας – ὀρθοπραξίας καὶ στό μέλλον συμμετοχὴ στό φῶς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.

† Α. Χ.

3 Αύγουστου 2008: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Δαλμάτου, Φαύστου καί Ίσαακίου όσίων, Θεοκλητοϋς όσίας, Σαλώμης τής μυροφόρου,
Θεοδώρας τής έν Θεο/νίκη.

Ήχος: πλ. β΄ – Έωθινόν: Ζ΄ – Άπόστολος: Ρωμ. ιε΄ 1-7 – Εύαγγέλιον: Ματθ. θ΄ 27-35.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 10 Αύγουστου, Η΄ Ματθαίου.
Άπόστολος: Α΄ Κορ. α΄ 10-17 – Εύαγγέλιον: Ματθ. ιδ΄ 14-22.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΣΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑ ΘΕΟΤΟΚΟ

Κείμενο - Μετάφραση του άειμνήστου Καθηγ. Άνδρέα Θεοδώρου
Έγκόλλιο σε πολυτελή έκδοση, σχήμα 10x14, σελ. 168.

Κυκλοφορήθηκε από τήν Άποστολική Διακονία ή πολυτελής καί εύχρηστη έκδοση, «Παρακλητικοί Κανόνες τής Ύπεραγίας Θεοτόκου», πού περιλαμβάνει τό πρωτότυπο κείμενο καί νεοελληνική μετάφραση του πανεπιστημιακού καθηγητή Άνδρέα Θεοδώρου (1923-2004). Τό έξώφυλλο κοσμεΐται μέ τήν έφέστια θαυματουργή εικόνα τής Παναγίας τής Μεγαλομάτας, εκ τής ιερής Μονής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου Μπούρα (Λεοντάρι Άρκαδίας).

Οι Παρακλητικοί Κανόνες τής Ύπεραγίας Θεοτόκου είναι άκολουθίες παλαιότητες, πού ψάλλονται προς «ΐαση ψυχών καί σωμάτων», σε κάθε θλίψη, καθώς μνημονεύονται καί τά όνόματα υπέρ τών όποιων τελείται ή άκολουθία... Διακρίνονται

σε Μικρό καί Μεγάλο Παρακλητικό Κανόνα... Ό Μικρός Παρακλητικός Κανόνας είναι ποίημα του Θεοφάνους του ύμνογράφου, ό όποιος φέρεται υπό τό καλογερικό του όνομα Θεοσπίρικτος. Ό Κανόνας αυτός πρέ-

πει νά είναι καί ό παλαιότερος, τουλάχιστον στα περισσότε-

ρα τμήματά του, σύμφωνα μέ τόν καθηγητή Ν. Τωμαδάκη. Ό έτερος Παρακλητικός Κανόνας, ό Μεγάλος, άποτελεΐ έργο του Θεοδώρου του Β΄, βασιλέως τής Νίκαιας, χρονολογούμενος στα μέσα του ΙΓ΄ αΐωνα... Περιεχόμενο τών Παρακλητικών Κανόνων τής Παναγίας είναι ή προβολή του φωτόμορφου προσώπου τής Θεοτόκου· νά ψάλλουν οι πιστοί τό θεομητορικό της μυστήριο, πού στάθηκε άξια νά γεννήσει τόν Υίο του Θεού!

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», έβδομαδιαίο φύλλο όρθόδοξου πίστεως καί ζωής τής «Άποστολικής Διακονίας τής Έκκλησίας τής Έλλάδος». Ίασιού 1, 115 21 Άθήνα. Έκδότς - Διευθυντής: Έπίσκοπος Φαναρίου Άγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ύπό τών ιερών ναών διανέμεται δωρεάν. Έκ του Τυπογραφείου τής Άποστολικής Διακονίας.

Ή «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ όλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οί «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τών φοιτητών του Θεολογικού Οικοτροφείου τής Άποστολικής Διακονίας στό Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm